

ΦΥΛΛΑΔΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ*)

ΠΡΟΚΟΠΗ

Μπήκα πιά τώρα στάληθινά τὰ βάζανα. Πάν τὰ παιχνίδια, πάν τὰ χρόνια ποῦ λάμπουνε στὸ πρόσωπό μας σάν τὸ γλυκοχάραγμα τῆς αὐγῆς, κι ἀρχίζει δουλειὰ φοβερὴ μέσα στὸν ἥλιο ποῦ τὸνε λένε ζωὴ ἥλιο ποῦ μᾶς φέγγει νὰ δοῦμε τί μεγάλο καλὸ εἶχαμε καὶ τὸ χάσαμε. Ὅχι πῶς δὲν ξανάρχεται ἡ χαρὰ. Ἐρχεται σάν ξαναβρεθῶμε στὸ σπίτι μας ὑστερ' ἀπὸ μακρινὴ ξενιτειά, σάν πρωτοφιλήσουμε τὴν καλὴ μας, σάν τῆ βλέπουμε καὶ βυζάνει τὸ πρῶτο της, σὰ χορεύουμε πρῶτο ἐγγόνι στὰ γόνατά μας, ἔρχεται τότες ἡ χαρὰ καὶ μᾶς βλασαμώνει. Μὰ εἶναι βλασαμόωμα, γιαιτρεῖα πόνου, κι ἔχει παντοτεινὴ γιαιτρεῖα. Ἡ καθαυτὴ ἡ χαρὰ ποῦ καταπονάει τὸν πόνο καὶ τὸν πνίγει μὲς στὴν καρδιὰ, εἶναι ἡ παιδικαῖα χαρὰ, κι αὐτὴ δὲν ξανάρχεται.

Δὲν μπορούσα πιά τώρα νὰ τὸν ξεφύγω τὸ δάσκαλο. Καὶ μῆτε δὲν τῷθελα. Γιὰ χάρη τῆς Λενιώσ μου τὸν ἀγαποῦσα τὸ δάσκαλο. . . Κ' ἔτσι ἀρχισα νὰ προκόβω.

Ἀρχισα νὰ προκόβω καθὼς προκόβει καὶ πάε, μπρὸς ἡ βαρκοῦλα ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἐναντία ρέματα. Τὸνα τῆς συντροφιάς τῶν παιδιῶν, τᾶλλο τῆς καμαρωμένης δασκαλικῆς μας.

Τὰ παιδιὰ μοῦ χωράτευαν ἡ καὶ μοῦ βλαστημούσανε ρωμαίικα, ὁ δάσκαλος μὲ καθοδήγευε κορακίστικα. Ἐτσι καὶ τὰ βιβλία του, σάν ἀρχισα καὶ τὰ μισόνουθα. Ἡ μακαρίτισσα μὲ καμάρωνε σάν τὰ διάβαζα τὸ βράδυ κοντὰ στὸ ληχνάρι. Κ' ἔλεγε, τί μεγάλη τύχη ποῦ τὴν ἔχουν τὰ παιδιὰ τώρα ποῦ μαθαίνουνε γράμματα. Τᾶλεγε γράμματα, γιαιτὶ δὲν καταλάβαινε λέξη. Ἄν εἶτανε γλώσσα της, δὲ θὰ εἶτανε γράμματα. Λὲς τὸ μουστο γλεῦκος, καὶ γίνεται γράμματα. Γράφεις πῶς τὸ φασὶ εἶναι κεκολλημένον, καὶ μυρίζε κίσσαν, καὶ γίνεται κι αὐτὸ ἀμέσως γράμματα. Ἀλλάζεις λέξεις καὶ πηγαίνεις ἐμπρός. Καὶ μὲ τὸ βάζανο νὰ βρῆς τὴ λέξη, ὁ Θεὸς

*) Ἡ ἀρχὴ στὸ 352 φύλλο.

Πρόεδρος ἔτρεξε νὰ τοὺς καλωσορίσει καὶ νὰ τοὺς ὑποδεχτεῖ μὲ χιλίες ὑπόκλισης καὶ μὲ χίλια κομπλιμέντα.

— Ὡ, νὰ μᾶς συχωρήσετε, κ. Πρόεδρε. Ἀργήσαμε. Ἡ Χρυσούλα θέλησε νάρθει μαζί μας καὶ ξέρετε οἱ γυναῖκες ὡς νὰ ντυθοῦνε...

Κι ὁ Ὀρέστης γέλασε δυνατὰ ἐνὰ ζωντανὸ χαρούμενο γέλιο κ' ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Προέδρου.

— Παρακαλῶ παρακαλῶ εἶναι μεγάλη τιμὴ ποῦ μᾶς κάνει ἡ δεσποσύνη κ' εἶμαστε εὐτυχεῖ. Παρακαλῶ. Ἐλεγε πάντα μὲ δυὸ λ τὸ παρακαλῶ ὁ κ. Πρόεδρος.

Ἡ Χρυσούλα κοκκίνησε καὶ χαμογέλασε στὸν Πρόεδρο μ' ἕνα χαμόγελο γλυκὸ κ' ἐγκάρδιο σὰ σφιζίμο χεριῶ. Ὡστόσο οἱ ἄλλοι, γύρω στὸ μνημεῖο, παίρνανε διάφορες στάσεις γιὰ νὰ μὴ πολυκοιμωστοῦνε. Μερικοὶ καθυστερημένοι, ρομαντικοί, ἀπομακρυνθήκανε ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ τυλιγμένοι στὶς μπέρτες τοὺς βαριαναστενάζανε κοιτάζοντας τοὺς τάφους. Ἐνὰς δάσκαλος καλοθρεμένος, μὲ μῦσι καὶ μὲ φρόδια χοντρά σὰ νῆσανε καμωμένα ἀπὸ φῶμο, ξεδίπλωσε μὲ προσοχὴ τὸ μαντήλι του, τὸ ξετίναξε, τῷστρωσε χάμω ἀπάνω σὲ μιὰ πέτρα καὶ κάθισε μὲ χιλίες προφύλαξες νὰ μὴ λερῶσει τὰ σκολινὰ

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000 ! ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκαστον γραμματίον ἰσχυρον διὰ τὴν κλήρωσιν 25 Ὀκτωβρίου 1909 τιμᾶται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΑΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

ΜΕΓ ΚΕΡΑΟΣ	ἐκ δραχ.	100,0 00
1 Κέρδος	» »	25,000
1 Κέρδος	» »	10,000
3 Κέρδη	» »	5,000
5 Κέρδη	» »	1,000
118 Κέρδη	» »	100
557 Κέρδη	» »	50
1000 ἐν ὄλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν.....		225,000

Γραμματία πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τοὺς σταθμάρχας καὶ στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων πρὸς δραχ. μιᾶν ἑκαστον γραμματίον, ἰσχυρὸν διὰ μιᾶν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

νὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ βρῆς καὶ τὸ τί θὰ πῆς. Ἄ θελήσῃς νὰ γράψῃς τίποτις ποῦ τὸ συλλογίστηκες ἀπατὸς σου, κι ἔχει κάποιος ἀρχαῖος ἢ φράγκος, — ἕνα παραμυθάκι ἄς ποῦμε, — δὲ βρίσκεις λέξεις γιὰ τὸ μισὸ, γράφεις λοιπὸν τᾶλλο τὸ μισὸ. Καὶ κεινος πάλι ποῦ σὲ διαβάξει, ἂν τύχη κ' εἶναι ἀρχάριος, δὲν καλοχωνεύει τὰ μισὰ ποῦ διαβάξει, κ' ἔτσι τοῦ μένει τὸ τέταρτο. Ὁ ἄλλος ὁ κόσμος κερδίζει ἀπὸ τὰ βιβλία του ἑκατὸ τὰ ἑκατὸ, ἐμεῖς εἰκοσιπέντε τὰ ἑκατὸ. Τᾶλλα τὰ εἰκοσιπέντε εἶναι δοτικῆς κι ἀναδιπλασιασμοί, καὶ τὰ πενήντα μῆτε γράφηκαν ! Κ' ἔτσι βγαίνει τὸ ρωμιόπουλο στῆς ζωῆς τὴν παλαίστρα ἀρματωμένον κορακίστικες λέξεις καὶ φράσεις.

Τῆς ἀραδιάζει καὶ γίνεται ἡ δουλειὰ του. Οἱ σολοικισμοὶ κ' οἱ βαρβαρισμοὶ εἶναι φύλλοι σ' ἀχυρα. Τώρα πρέπει νὰ βγῆ τὸ ψωμί ἔπως ἔπως. Θὰ πῆς καὶ τί νὰ σοῦ κάμῃ λάος ποῦ φορτάνεται πεθαμμένη γραμματικὴ ποῦ χρειάζεται ζωὴ ἀλάκερη νὰ τὴ μάθῃ! Θάμα εἶναι κι αὐτὸ ποῦ σοῦ κάμνει. Θάμα ποῦ ἔχουμε πέντ' ἔξη νομάτους στὴ χώρα καὶ μᾶς γράφουν τὴν κορακίστικη δίχως νὰ μᾶς φέρνουν ἀνέκατο. . . Τάχα λὲς πῶς ἔλοι θὰ γίνουμε μιὰ μέρα σάν κι αὐτοὺς τοὺς πέντ' ἔξη; Σπολλάτῃ ! Ἄς σφαλῆξουμε λοιπὸν τὰργαστήρια μας, ἄς στουπώσουμε ταυτιά μας, ἄς δέσουμε τὰ χέρια μας, κι ἄς μελετοῦμε τὴν ἀρχαία ὄσπου νὰ φτειάξουμε μιὰ καλὴ

κορακίστικη. Νὰ ποῦμε ὅμως καὶ τοῦ ἄλλου τοῦ κόσμου νὰ μὴν πολυδιάζεται μὲ τὸν πολιτισμὸ, νὰ τὸν προφτάξουμε κ' ἐμεῖς. Νὰ μᾶς ἀπαντήσουμε κ' οἱ Βουλγάροι, γιαιτὶ σπουδάζουμε τὴν ἀρχαία τὴ γραμματικὴ καὶ κατόπι μετριοῦμαστε καὶ μὲ δαύτους.

Αὐτὸ εἶτανε τὸνα τὸ ρέμα, τὸ τεχνητό. Εἶχαμε ὅμως καὶ τᾶλλο, τὸ φυσικό. Ἐπειδὴ, ποῖο ἀγέρι ἢ κορίτσι μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ τίς χιλίες μωρολογιῆς, νοστιμιῆς, ἀθανιῆς, φοβέρες ἢ καὶ βρισιῆς ποῦ κατακυλοῦν ὀλόγουρά του σάν πέτρες μαζί μὲ τὸ χεῖμαρρο. Σὲ ποῖο Σκολεῖδ δὲ σημαδεύεται τὸ παιδί μὲ τέτοια κατακυλλίσματα ; Ποιὸς δὲν ἔμαθε νὰ καταριέται στὴ γλώσσα του ; Ποιὸς δὲ βγάζει τὸ πάθος ἀπὸ μέσα του σὰ ζωντανὸ φεῖδι, τὸν πόνο του σὰ ζεστὸ αἷμα, καὶ σάν ἀχνὸ τὴ λαχτάρα του ; Ποιὸς «Ἑλληνομαθῆς» δὲ θὰ φωνάξῃ ἕνα χωριάτικο ὄχι, ἂν τοῦ πατήσῃς, ἄς εἶναι καὶ τὸ νυχάκι τοῦ δασκαλήσιου τοῦ ποδός;

Ἄν τὰ λόγια τῆς ἀγάπης εἶναι τῆς μάννας, τὰ πιώτερα τὰ λόγια τοῦ πόνου καὶ τῆς ζωῆς εἶναι τῶν πρῶτων συντρόφων μας. Ἡ τῆς μάννας εἶναι ἡ τῶν συντρόφων, κάθε χαρὰ ἢ λύπη, κάθε λαχτάρα ἢ ἀπελπισιὰ, κάθε μισος, κάθε τρόμος ἢ θυμὸς ποῦ κλονίζει τὸ νοῦ μας, κάθε σταλαγματιὰ ποῦ γυρίζει στὶς φλέβες μας εἶναι ζυμωμένα μὲ τὴν καταφρονεμένη τὴ γλώσσα ποῦ ντρεποῦμαστε νὰ τὴν ποῦμε

τοῦ ρούχα ! Ἐπειτα σοβαρότατος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα τετράδιο καὶ μολύδι, ἔγραψε τὴν ἡμερομηνία, τὴν ὥρα, τὸν τόπο, τὸνομα τοῦ ρήτορα, τραβήξῃ προσεχτικὰ μιᾶν εὐθεῖα ἀποκάτω, κι ὡς εἶδε τὸν Ὀρέστη νάρχεται ἔβηξε, κλοκάθισε, σάλωσε τὸ μολύδι του κ' ἐτοιμάσθηκε νὰ παίρνει σημειώσεις. Ἐνὰς ἄλλος ἔβγαλε τὸ μαχαίρακι του κι ἀρχίζει νὰ σκαλίζει τὸνομά του στὸ φλοῦδι μικροῦ δέντρου. Ὁ Δὸν Ζουὰν μπροστὰ στὸ τζάμι μιᾶς φωτογραφικῆς ἐνὸς παράπλευρου τάφου ἔσκυφτε καὶ διόρθωνε τὴ χωρίστρα του, ἐνῶ ὁ χαζὸς ἀκκομπισμένος σ' ἕνα δέντρο μεσόκλεισε τὰ μάτια κ' εἶπε : ἄκα ! καὶ χασμουργήθηκε.

Εἶχε φτάσει τώρα ὁ Ὀρέστης μὲ τὴ Χρυσούλα καὶ τὸν Προγονόπληχτο κοντὰ τους κι ὡς εἶδε τοὺς νέους αὐτοὺς γύρω στὸ μνημεῖο τοῦ Κοραῆ νὰ τὸν περιμένουνε νὰ τοὺς δώσει νὰ καταλάβουνε τὴν ψυχὴ του, ἐνοιωσε σύνεουρα μιᾶν ἠδονικώτατη ἀνατριχίλα. Μιὰ παρόμοια ἀνατριχίλα νοιώθουνε στὰ δάχτυλά τους κ' οἱ μεγάλοι γλύπτες εὐτύς ὡς ἀντικρύσουνε τοὺς κάτασπρους ἀπελέκητους ὄγκους τῶν μαρμάρων, ποῦ κοίτουνται μπροστὰ τους ποθολαγμένοι στὸν ἥλιο.

Καὶ θεοὶ μέσα τους ἀγέννητοι καὶ σκλαδωμένα

κορμιά ἐφήβων καὶ στήθια ὀρθὰ γυναικῶν ἀναταράζονται καὶ σαλεύουν καὶ λαχταρώντας περιμένουν τὰ δάχτυλα τὰ θαματοουργὰ νάρθου νὰ τὰ λυτρώσουν.

Τὰ μάτια τοῦ Ὀρέστη τὰ μεγάλα καὶ συλλογισμένα λάμψανε σὰ σταθιὰ ἀκονισμένα ποῦ ἀντικρίζουνε τὸν ἥλιο. Κ' ἐνοιωσε τὴ στιγμή ἐκείνη ἀπάνω στὰ γόνατά του τὴ ζωὴ ὁ Ὀρέστης σάν κούκλα. Ἐσκυφτεν ἀπάνω της καὶ τὴν κοίταξε καὶ τὴ χαδολογοῦσε, τῆς ἔπιανε καὶ τῆς ἀναποδογύριζε τὸ κεφάλι μὲ τὰ δυὸ του χέρια καὶ τὴ φιλοῦσε ἀπάνω στὸ στόμα.

— Ἀγάπη μου, ἀγάπη μου εἰσὺ !

Ὡ ! πόσο ἐνοιωθε τὰ εἰκοσιπέντε του τὰ χρόνια ν' ἀνάφτουνε μέσα στὸ αἷμα του τίς μεγάλες τρωικῆς πυρκαγιῆς τῆς νιότης ! Μεθημένος ἀπὸ τὸ ἀψὶ κρασί τῆς Ἐπιστήμης, ἀναθρεμένος μέσα στὸ ζεστό, τὸ ἀπάνεμο πατρικὸ σπίτι, ἀνεμόχτισε στὸ νοῦ του ἕνα συννεφώκοσμο δικό του ὡς Δὸν Κιχώτης, ὄχι μὲ χάρτινες περικεφαλαῖες στὸν Ἀχαμνόντα καθάλα, μὰ μὲ ἰδέες μεγάλες καὶ τρανές ἀπάνω στὸ κεφάλι ξεκίνησε καθάλα στὴ νεφροτσακίστρα Χίμαιρα νὰ κονταροχτυπηθεῖ μὲ τὴ ζωὴ. Μακριὰ τώρα καὶ τρία χρόνια ἀπὸ τοὺς γονεοὺς του, στὸ

δική μας. Είναι χτύμα της καρδιάς μας ή γλώσσα, δε θέλει να ξέρη άλλη γλώσσα ή καρδιά μας. Και νάθελε, μα κορακίστικη λέξη δε θα μπορούσε να τσαμπουνίση άπάνω στον πόνο της. Καρδιά και γλώσσα μεγαλώνουνε σά ίδιμες αδερφάδες. Η μια διαφεντεύει την άλλη. Κάθε πόνος και τὸ τραγούδι του, κάθε πάθημα και τὴν παροιμία του. Που νὰ τις ξεχωρίση μιὰ πεθαμμένη γραμματικὴ! Άλλο τόσο παγώνουν οἱ παγωμένοι της οἱ κανόνες σὲ μιὰ καρδιά που ξέρει τί θέλει, που γυρεύει τὴν τρυφερὴ τῆ λέξη νὰ παραστήση τὸν πόνο της, τὴν κορτερὴ νὰ δείξη τὸ πάθος της. Που ἀκούστηκε τέτοιο κακό! Που ἀκούστηκε Ἄχιλλέας ἢ Ἀμλέτος νὰ πασαλειθῆ τὸ πάθος του μὲ τέτοιους σουδάδες; Σὲ ποιὸ βιβλίο γράφηκε πῶ; οἱ μεγάλοι οἱ τεχνίτες τοῦ κόσμου πήραν ἀπὸ δασκάλους τῆ γλώσσα τους! Τοῦ κάκου, ὅλη ἡ ἱστορία σὰς κατατρέχει, καλοῖ μου σοφοί. Ὅλος ὁ κόσμος θρούσαλα τις κάνει τις θεωρίες σὰς. Ἐμεῖς μόνο τὰ ρωμιόπουλα σὰς ἀρήσαμε καὶ μὰς πήρατε στὸ λαιμὸ σας, καὶ μὰς τραβήξατε ἀπὸ τῆ γελαστὴ μας ἀκρομαλιὰ σὲ βάρδια μαῦρα καὶ σκοτεινὰ, καὶ πᾶτε νὰ μὰς πνίξετε τώρα μαζὶ σας

ΣΗΜ. Ἐδῶ δηγᾶται ὁ Γεροδῆμος μερικὲς περιπέτειες τοῦ Σκολειοῦ του, καὶ τὶς ἀντάμωσές του μὲ τὴ Δευιῶ. Δὲν πολυχρηαίζονται γὰρ τὸν καθαντὸ σκοπὸ τοῦ βιβλίου, ὥστε τὸ παραλείπουμε καὶ αὐτὸ τὸ κεφάλαιο.

(Ἀκολουθεῖ) ΑΡΙΤΥΡΗΣ ΕΦΤΑΙΩΤΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κεριατικῆς θὰ δημοσιεύουμε τὴ Β' σειρά «Σαιρικὰ γυμνάσματα» τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμά. Ἡ πρώτη σειρά δημοσιεύτηκε στὸ 277 φύλλο τοῦ «Νουμά» (Γενάρης τοῦ 1908). — Ὁ κ. Πέτρος Βασιλάκης, εἶν ἀπὸ τὰ κομμάτια τοῦ «Ἐκούστου» καὶ ἀπὸ τὴν Ἰριγένεια τοῦ Γκαίτε που θὰ τυπώσῃ στὸ «Νουμά», εἰσιμαζεῖ τώρα κ' ἕνα πρωτότυπο εἴγρημα «Ἀγάπη στὸ χωριὸ», που ἴσως δημοσιευτεῖ στὸ «Νουμά» πρὶν ἀπὸ τὴν «Ἰριγένεια». — Ὁ κ. Κ. Θεοτόκης τυπώνει σὲ τόμο τὰ «Γεωργικὰ» τοῦ Βιργίλιου που τὰ πρῶτα βιβλία του δημοσιεύτηκαν στὸ «Νουμά». Τυπώνει ἀκόμα σὲ βιβλίο καὶ τὸ Ἰνδιάνικο δράμα «Σακούντζα». — Ἡ «Σαμοθράκη» τοῦ Ἰδα θὰ κρατήσῃ περίπου τρεῖς μῆνες καὶ θὰ βγῆ ὑστερα καὶ σὲ βιβλίο. Σὲ βιβλίο τραβιόνται ἀπὸ τὸ «Νουμά» καὶ οἱ «Φυλλάδες» τοῦ Γεροδῆμου.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Κ. Δ. Δημοσιεύεται τὸ ἐν. Γιά τᾶλλο θὰ θέλαμε νὰ σὰς δοῦμε. Στὸ γραφεῖο βρισκόμαστε 9—11 τὸ πρωὶ καὶ 4—8 τὰπομυσημέρο. — κ Σ. στὴν Ἀλεξάντρια. Μὲ τὸ συμπάθειο, μὰ δ κ. Στέφης Ἀλεξανρινὸς φαίνεται κάπως ἀνόητος.

Παρίσι, μελετοῦσε μερονυχτὶς νὰ γράφει τὴν ἐναίσιμη διατριβὴ του γιὰ ἐξετάσεις. Τὴν «Καὶνὴ Διαθήκη» ὡς θὰ τὴν ὀνόμαζε καὶ ὅπου μὲ βάσεις καινούριες τελείως ἐπιστημονικὲς θὰ κήρυχνε καινούρια θρησκεία καὶ ἠθική. Ὁλημέρα στὸ γραφεῖο του ἢ στὸ Πανεπιστήμιο καὶ στὰ Μουσεία δὲν ἔσμιγε σχεδὸν κανένα· εἶχε δικὸ του κόσμο ἐντελῶς ξέχωρο ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν ἄλλων. Κ' ἦρθε σήμερα, κατέβηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του πρὸς στοὺς νέους συμπατριῶτες του, που ἀνεβήκαν ἀπὸ τὸ καφενεῖο νὰ τὸν ἀκούσουν, ἦρθε νὰ τοὺς μαζέψῃ γύρω του καὶ νὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του καὶ τὸν πυρετὸ τῆς σκέψης του καὶ νὰ τοὺς ἀπλώσῃ τὸ χέρι νὰ σμίξουνε ὅλοι μαζὶ καὶ νὰ ξεκινήσουν ἀδερφωμένοι γιὰ κάποιον ἀψηλότερο κ' εὐγενικώτερο ἰδανικό.

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΤΟΣ Δ. ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙΜΟΣ Α. ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1909 ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1909

Table with columns: ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ, ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ. Includes items like Ταμίον και Τράπεζαι, Δάνεια ἐπ' ἐνεχύρω λαχειοφόρων, and Κεφάλαιον μετοχικὸν διηρημένον εἰς 60,000 μετοχάς.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ Α. ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1909 ΕΝ ΑΝΤΙΠΑΡΑΒΟΛῃ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ 1908. Table showing deposits and withdrawals for the period.

ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ Α. ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1909. Table with columns: ΧΡΩΣΙΣ, ΠΙΣΤΩΣΙΣ. Details profits and losses from various sources like interest and exchange.

ΔΙΑΝΟΜΗ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΩΝ ΚΕΡΔΩΝ Α. ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1909 ΔΡΑΧΜΩΝ 65,655.70 ΩΣ ΑΝΩΤΕΡΩ. Table detailing the distribution of profits to shareholders.

Τὸ μέρισμα πληρώνεται: Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι ἀπὸ τῆς 20 Ἰουλίου ἔ. ἔ. Εἶναι δὲ ἀπληρωμένον τὸ μέρισμα τοῦ φόρου καὶ τοῦ δικαιοῦκτας χρεωστικῶν ὡς προκαταβληθέντος ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς εἰς τὸ Δημόσιον. Ἐν Ἀθήναις τῆ 30 Ἰουνίου 1909.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΔΙΟΝ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ Ο Δ'ΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ ΠΡΟΣΤΟΛΟΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ